

>Un viatge molt especial

23 d'octubre de 2014

Vaig començar un llarg viatge cap un destí millor, deixant enrere el meu país estimat. Síria era un mar de llàgrimes. Em vaig acomiadar de la mare, ella em va donar tots els diners que tenia estalviats i els va posar en un sarró juntament amb un anell que li va donar el seu pare. Em va fer un petó a la galta i em va mirar fixament als ulls. Ella sabia que en aquell moment se separaven els nostres camins i que no podia fer res per evitar-ho. Ens vam acomiadar en silenci. Mentre recorria els carrers del poble no podia parar de plorar, recordava tots els moments que havia passat allà, amb els meus amics i la meva família.

1 de novembre de 2014

Fa dies que caminem, m'acompanya un grup de joves desconeguts que igual que jo volen fugir dels horrors de Síria. El pitjor És que ve l'hivern farà fred, molt fred. Crec que serà el pitjor hivern de la meva vida.

12 de novembre de 2014

M'he fet amic d'en Masó , és un noi d'uns catorze anys que té al seu pare al sud d'Europa. Ell va marxar fa uns mesos i ara s'ajuntaràn. En Masó és un noi prim i baixet amb uns ulls color fusta. El més característic d'ell és que li falta una cama, em va explicar que era perquè va caure a causa d'una bomba que va esclatar prop de casa seva, allà va morir la seva germana i el seu tiet.

1 de desembre de 2014

Som a un poblet a la frontera, ja no som a Síria i ens refugiem en una caseta d'un conegut de l'Arihab, és una noia del grup. Fa dies que estem aquí parats, s'hi està bé. Al matí juguem amb els nens del poble i a la nit dormim plàcidament en unes lliteres de la casa. Però ja és hora de reprendre el nostre camí.

5 de gener de 2015

Fa fred, molt de fred. A vegades penso que no va ser bona idea començar aquest viatge, que m'hauria d'haver quedat al poble amb la meva mare. I no aquí passant un fred que no es pot aguantar. Ahir un del grup va morir, el fred es va apoderar de les seves venes i no va aguantar, l'última paraula que en Tom va dir van ser: " Són coses que passen" i jo vaig sentir una pressió molt gran al pit quan ell va deixar anar el seu últim alè.

22 de febrer de 2015

Avui no puc parar de plorar, de lamentar-me pel dia que vaig decidir sortir del meu poble i abandonar la meva mare, sento que és tot culpa meva. Avui estava prenent el sol en un descans, quan he sentit per la ràdio els noms dels morts del dia . Quan el locutor ha pronunciat cada lletra del nom de la meva mare no m'ho he podia creure. El món ha caigut i he sentit un buit immens a l'estómac.

28 de febrer de 2015

Està nevant. Estic molt sorprès però avui ens hem aixecat amb totes les cases plenes de una capa fina de neu i amb els carrers coberts de gel. En Masó, quan ha vist la neu, ha anat corrent a tocar-la i ha caigut perquè ha relliscat amb l'escala gelada de l'hostal, ha estat el moment més graciós de tot el dia. Hem anat a prendre xocolata calenta al bar del poble on hem dormit i uns nens ens han ensenyat a muntar a trineu.

4 de març de 2015

Per fi la millor notícia de tota la meva vida, es veu que hi ha un poble que té una estació de tren i des d'allí podré agafar un tren que va directament a Itàlia, on en podrem agafar un altre direcció París, i allà dirigir-nos a Barcelona en un autobús turístic.

17 de març de 2015

Hem arribat a Barcelona, és una ciutat preciosa plena de detalls preciosos i amb persones precioses. Aquí acaba el meu viatge, un viatge amb final feliç.

MARILYN MONROE

2n